

Istorinis meilės romanas

CANDACE
CAMP

STOUNKLIFO
♡
INTRIGOS

Tai
NUTIKO
STOUNKLIFE

Tai
NUTIKO
STOUNKLIFE

CANDACE CAMP

Tai
NUTIKO
STOUNKLIFE

Romanas

Vilnius
2024

Skiriu Kat Tolle

Prologas

Noelė pažvelgė į miegantį kūdikį. Kaip jiems reikės gyventi?

Iš pradžių buvo per daug priblokšta ir nieko negalvojo, kelias pastarąsias dienas judėjo it sapne, negalėdama patikėti tuo, kas įvyko. Adamas buvo per daug jaunas ir gyvybingas mirti. Kodėl jis elgėsi taip beatodairiškai? Ir kodėl, dėl Dievo meilės, *kodėl* ji tūnakt su juo susibarė?

Noelė suvirpėjo. Namuose buvo ramu, tylu ir tuščia be jo juoko ir kalbų, netgi be piktų žvilgsnių ar keiksmų, kai nepavykdavo koks nors darbas. Ji būtų norėjusi sugrįžti į tą būseną, kai apsiblausęs protas neleido aiškiai suvokti ištikusios tragedijos. Tačiau širyti, kai dulkių lietui ji stovėjo prie kapo duobės po tokiai progai tinkamu pilku dangumi Paryžiuje, širdis susitaikė su tuo, ką protas atsisakė suprasti pastarąsias tris dienas. Daugiau niekada ji nebeišvys besišypsančio savo sutuoktinio veido, nebepajus jo lūpų prisilietimo prie savųjų.

Tačiau Noelė negalėjo leisti sau panirti į sielvarto bedugnę. Privalėjo rūpintis kūdikiu. Žvelgiant į miegantį vaikelį krūtinė prisipildė ryžto globoti jį ir ginti. Dievas mato, ji susidurs su šiurkščia tiesa, nuožmia tikrove. Noelė neturėjo nieko, kas padėtų jai tvarkytis gyvenime... ar bent patartų.

Adamo draugai dailininkai? Jo pozuotojai? Jie visi buvo tokie pat skurdžiai kaip ji. Noelės tėvas toli, Oksforde, be to, tas neturtingas mokslininkas pats vos sudūrė galą su galu. Dar mažiau buvo galima tikėtis iš aristokrato Adamo tėvo, kuris priešinosi sūnaus santuokai su nekilminga mergina, o šiam nepaklusus išbraukė jį iš savo gyvenimo.

Noelė apsidairė po butą, stengdamasi įvertinti padėtį. Pinigų ji neturėjo. Santaupų, kurias pavyko sukaupti iš menkos algos, vos pakako sumokėti už Adamo laidotuves ir nediduką antkapį... ak, kaip buvo skaudu, kad tokio menininko kapą ženklins tik kuklus akmenėlis! Mėsininkas atsisakė ką nors parduoti, kol ji apmokės skolas. Vynininkas jau anksčiau įkyriai reikalavo padengti sąskaitas – dėl to ji ir susikivirčio su Adamu, tada jis supykęs išbėgo iš namų. Už butą buvo sumokėta tik iki kitos savaitės pabaigos, o šeimininkas – griežtas vyras, jam bus nė motais, kad išmeta į gatvę našlę su našlaičiu kūdikiu.

To buvo gana Noelei apsiraudoti, bet pastarosiomis dienomis ji tiek daug verkė, kad išverkė visas ašaras, be to, jos vis tiek nepadėtų. Ašaros niekada nieko

neišsprendžia. Ji privalėjo sugalvoti, ką daryti. Madam Bisone priimtų ją atgal į savo moteriškų skrybėlaičių saloną, kuriame Noelė dirbo prieš gimstant Giliui. Ji buvo gera darbuotoja ir puiki madam skrybėlaičių demonstruotoja, be to, gebėjo susikalbėti su klientėmis anglėmis.

Bet kaipgi ji dirbs ten... ar kur nors kitur... su tokiu mažu vaikelium? Vargu ar galės neštis kūdikį su savimi į modelių demonstravimo kambarį arba pasiimti pertrauką ir, užuot triūsusi prie skrybėlaitės, skubėti jį pamaitinti ir pervystyti. Net jeigu rastų būdą, kaip tai padaryti, atlygis už darbą madam skrybėlaičių salone nedidelis. Jie visą laiką gyveno iš pinigų, kuriuos, nepaisydama šaltų tarpusavio santykių, siuntė Adamo šeimai. Kai Adamas neatsakingai paišlaidaudavo, Noelės algos vos pakakdavo galams sudurti. Iš tokių pinigų neišgyvensi. Ji nepuoselėjo vilčių, kad po sūnaus mirties Rezerfordai šels jo našlę, moterį, kurios taip nekeitė.

Noelė galėtų parduoti Adamo darbus. Ji apsižvalgė po kambarį, kuriame prie lango stovėjo molbertas. Visur buvo prikrauta užbaigtų paveikslų – Adamo talento vaisių, jo sielos blyksnių: vieni buvo niūrūs ir audringi, kiti – stulbinamo grožio vaizdai, tačiau visi prikaustantys dėmesį. Nuo minties, kad jų neteks, Noelėi suspaudė širdį, bet turėjo pamėginti bent kelis iš jų parduoti. Už juos gautų pinigų kuriam laikui pakaktų; anksčiau Adamui pavyko parduoti tik kelis darbus, tad Noelė nesitikėjo didelės sėkmės. Jai vyro paveikslai buvo daug brangesni negu kitiems žmonėms.

Noelė apsisuko ir nuėjusi į nišą, atstojusią miegamąjį, ėmė vilktis juodą suknelę, kurią vilkėjo per Adamo laidotuves. Adamui tai būtų nepatikę, jis sakydavo, kad jai tinka ryškios spalvos. Ji turėjo tik vieną juodą suknelę. Ši buvo sena ir nepatogiai veržė krūtis, kurios buvo gerokai padidėjusios gimus kūdikiui. Numetusi suknelę ant lovos Noelė užsitempė Adamo jai dovanotą ryškų šilkinį chalata. Jis buvo perdėm prašmatnus, kaip ir dauguma jo nupirktų daiktų, tačiau minkštas, patogiai laisvas ir priminė Adamą.

Paėmusi nuo tualetinio stalelio puošnią dėžutę Noelė atsisėdo ant lovos ir atvožė dangtelį. Nieko vertingesnio už Adamo jai nupirktus papuošalus ji neturėjo. Ėmė traukti iš dėžutės juos po vieną ir dėti ant lovos šalia savęs. Auskarai su deimantais – Adamas juos padovanojo gimus Giliui. Auksinės apyrankės. Emaliuota segė. Brangakmeniais papuoštas laumžirgį primenantis plaukų smeigtukas. Keletas pakabučių ir žiedų. Ir ta kvaila, siaurutė, deimantais ir rubiniais nusagstyta diadema, kuria Noelė, nesilankanti aukštuomenės pokyliuose, niekada gyvenime neturės progos pasipuošti.

Tiesą sakant, ji niekada nepasipuoš dauguma šių brangenybių. Noelė ne kartą priekaištavo Adamui, kad jis šitiek pinigų išleidžia jos papuošalams ir drabužiams; jau geriau būtų sumokėjęs šeiminkui už buto nuomą. Tačiau Adamas buvo grafo sūnus ir niekada iki galo nesusitaikė su pasikeitusia finansine padėtimi. Jis nuolat skundėsi stokojantis išteklių, o kas mėnesį iš Anglijos

gaunamą išmoką vadino išmalda. Kartkartėmis vis dėlto pasižadėdavo neišlaidauti. Tačiau išvydęs kokią trokštamą daiktą iškart nusipirkdavo, nekreipdamas dėmesio į kainą.

Pirmąją Adamo dovanotą apyranę ji iš karto jam gražino, karštai pareiškusi, kad yra ne iš tų merginų, kurios priima iš vyrų tokias dovanas. Noelė pati sau nusisypsojo, braukdama pirštu per subtilaus darbo grandinėle iš gėlyčių su safyrais. Adamas ją pasilaukė ir vėl jai padovanojo po tuoktuvių: šelmiškai šypsodamasis žavinga šypsena sakė tikintis, kad dabar ji priims iš jo šią dovaną.

Nurijusi gerklėje įstrigusį gumulą Noelė užsisegė apyranę ant riešo ir ištiesusi ranką pasigrožėjo. Tada ištraukė iš dėžutės prie apyrankės derantį vėrinį, kurį sutuoktinis jai padovanojo pirmųjų tuoktuvių metinių proga. Priėjusi prie veidrodžio užsisegė papuošalą ant kaklo. Glostydamą pirštų galais dailius akmenėlius prisiminė, kaip Adamas atrodė jį dovanodamas. Noelės akys priplūdo ašarų.

Prisiminimus išvaikė garsus beldimas į duris. Bergždžiai vildamasi, kad sulaukys lankytoją ir šis nepažadins kūdikio, Noelė skubiai nubėgo prie durų. Tačiau Gilis, žinoma, pradėjo klykti suraukęs veiduką ir skaisčiai nuraudęs. Noelė supykusi atplėšė duris.

Už jų stovėjo aukštas liesas vyras, griežtas jo veidas buvo it suakmenėjęs, pilkos akys priminė šaltą sniego pūgą. Rudi plaukai dar nepasidabruoti, tačiau ne

amžius ir ne akivaizdus priklausymas aukštuomenei, o nuožmi išraiška teikė valdingumo.

Noelė instinktyviai žengtelėjo atatupsta. Vyriškio žvilgsnis nukrypo į lopšį už jos.

– Man regis, jūsų vaikas verkia.

– Neverkė, kol nepradėjote daužyti į duris, – atšovė Noelė, pyktelėjusi dėl jo balso tono. Ji nusisuko, paėmė Gilį ant rankų ir priglaudusi prie krūtinės ėmė raminti jį, šnabždėdama švelnius žodžius. Kai vėl atsigrėžė, pamatė, kad vyriškis nekviestas įėjo į vidų ir uždarė duris. Stovėjo tylėdamas ir vertinamu žvilgsniu ramiai apžiūrino ankštą jos butą.

Jis išmeigė žvilgsnį į nepaklotą lovą, ant jos paskleistą papuošalų dėžutės turinį ir pašaipiai išsišiepė.

– Atsiprašau už sutrukdyimą. Kaip matau, jūs be galo... *sielvartaujate*.

Atėjūno balso tonas suteikė žodžiams sarkastišką atspalvį, tai skaudino ir trikdė Noelę, vertė raudonuoti ir dar labiau pykdė.

– Kas jūs toks? Ko norite?

Kažkur gilioje jos sąmonės kertelėje sukirbėjo įtarimas, kas jis gali būti. Anglas, aristokratas, žiūri į ją su panieka... ji tikrai matė anglimi pieštą šio vyro portretą tarp Adamo eskizų.

– Esu Karlailas Tornas, Rezerfordų šeimos draugas.

– Šit kaip. – Adamas keletą kartų apie jį kalbėjo. Jis nebuvo Adamo giminaitis, tik grafo globotinis. Kurį laiką gyveno Adamo šeimoje, buvo jam it vyresnysis

brolis. Pirmą kartą Adamas jį minėjo su meile, bet po jų dviejų su Noele tuoktuvių vyro balse atsirado daugiau kartėlio. Adamas tikėjosi, kad Tornas užtars jį prieš tėvą, tačiau to nenutiko. Tornas, kaip ir grafas, nepritarė jų dviejų santuokai.

Noelė gerai prisiminė laišką, kurį Adamas gavo iš Karlailo Torno. Sutuoktinis jį suplėšė ir sviedė ant grindų, bet Noelė surinko skiautes ir sudėjusi perskaitė: „Visiškai suprantama ir netgi tikėtina, jog mokydamasis universitete flirtuoji su merginomis, tačiau negali būti nė kalbos, kad toks kilmingas vyras kaip tu vestų kurią nors iš tų primityvių moterų.“

Tai tik rodė to vyro aroganciją ir siauraprotiškumą, bet jo žodžiai privertė Noelę susigėsti. Net dabar ji prisiminė tą skausmo dūrį, kurį šiek tiek sušvelnino tai, kad Adamas piktai pasmerkė Torną už tokią jo nuostatą.

Nieko keista, kad tą laišką parašė šis ledinis vyras. Noelė buvo tikra, jog jo nuomonė apie ją nepasikeitė. Tiesą sakant, ir jis jai nepatiko. Vis dėlto širdyje nejučia užgimė viltis. Anksčiau Tornas buvo lyg ir savotiškas pasiuntinys tarp tėvo ir jo išsižadėto sūnaus; grafas kiekvieną mėnesį per Torną perduodavo Adamui pragyvenimui skiriamą sumą. Jeigu grafas atsiuntė Torną pas ją, tai greičiausiai reiškia, kad jis pagelbės sūnaus našlei ir jo vaikui, nesvarbu, kokia jo nuomonė apie Noelę.

Torno žvilgsnis nukrypo į ryšulėlį Noelei ant rankų. Gilis vėl miegojo jai prie krūtinės. Tornas nerangiai pasimuistė ir pakreipęs galvą pažiūrėjo kūdikiui į veidą.

– Ar čia...

– Taip, čia Gilis. Adamo sūnus.

Tornas linktelėjo ir nususuko. Akimirką Noelė pamane, jog jis tuoj žengs prie durų, tačiau Tornas atsi-
grėžė ir pažvelgė į ją.

– Atvykau norėdamas gražinti Adamą jo šeimai.

– Gražinti jį jo šeimai! Jie nepriėmė Adamo tada, kai jis buvo gyvas, o dabar, kai mano vyras mirė, nori jo kūno? – užsiplieskė pykčiu Noelė. – Ar jums neatrodo, kad kiek per vėlai?

Jo akys patamsėjo ir pirmą kartą iš jų plūstelėjo ne šaltis, o liepsna.

– Puikiai suprantu, kad atvykau per vėlai ir nebegaliu apsaugoti Adamo nuo pragaištingų jo santuokos su jumis padarinių.

Apstulbusi Noelė skausmingai įkvėpė oro.

– Duodate suprasti, kad tai *aš* pakenčiau Adamui?

– Aš nieko neduodu suprasti. Tiesiai sakau tai, ką mes abu žinome: jeigu Adamas nebūtų pabėgęs su jumis, šiandien jis būtų gyvas. – Jo žodžiai skaudžiai žeidė, Noelė neįstengė ištarti nė žodžio, o Tornas tęsė: – Iki paskutinės savo gyvenimo dienos apgailestausiu, kad neišplėščiau Adamo jums iš nagų. Tačiau dar ne per vėlu išgelbėti jo sūnų.

Akys priplūdo ašarų ir Noelė nusigrėžė slėpdama jas nuo Torno. Paguldė Gilį atgal į lopšį, norėdama laimėti šiek tiek laiko, kad galėtų sutramdyti skausmą ir pyktį, kurie grasino užvaldyti. Noelė nekentė šio arogantiško

vyro, bet turėjo pagalvoti apie savo sūnų. Privalėjo juo pasirūpinti, o Karlailas Tornas vienintelis galėjo jai padėti. Jeigu jis siūlo paramą Adamo kūdikiui, ji turi ją priimti, kad ir kaip pažeminta jaustųsi.

Nežiūrėdama į Torną, iš visų jėgų stengdamasi, kad balsas neišduotų ją užplūdusių jausmų, Noelė paklausė:

– Ir kaip jūs siūlote tai padaryti?

– A. Taip. Štai ir priėjome prie reikalo esmės. Nereikia apsimetinėti, jūs pasirengusi derėtis. Kokia jūsų kaina?

– Mano kaina? – Noelė sutrikusi atsigręžė į jį. Ar jis tikisi, kad ji įsivaizduoja, kiek gali kainuoti užauginti vaiką? Ir klausimas išties keistas. – Aš... aš nesu...

– Neabejoju, kad tai apsvarstėte. Už kokią sumą atiduosite man Adamo sūnų?

Noelė priblokšta spoksojo į jį.

– Jūs norite *nusipirkti* mano kūdikį?

– Vadinkite tai, kaip norite. – Tornas susiraukė. – Nejaugi tikitės, kad duosiu jums šūsnį banknotų ir paliksiu jį čia, su jumis? Leisiu, kad grafo vaikai būtų auginamas... – jis atsainiai mostelėjo ranka, – tokioje aplinkoje? Ir gyventų tokį gyvenimą, prie kokio jūs esate pripratusi? Ne, to tai tikrai nebus. Turbūt žinote, kad grafas yra jo teisėtas globėjas. Vaikas kada nors paveldės grafo titulą, todėl, kaip ir Adamas, privalo augti Stounklife, globojamas savo senelės ir senelio. O *jūs* pasiimsite pinigus ir keliausite savais keliais. Gausite tūkstantį svarų.

– Ne, – bejėgiškai ištare Noelė. Ji buvo tokia sukrėsta, kad neįstengė sugaudyti minčių. Negali būti, jog jis tikisi, kad ji parduos savo vaiką.

Torno veidas įsitempė.

– Tada du tūkstančius. Turėsite pinigų, brangenybių, gražių drabužių... jūsų neslėgs vaiko auginimo našta. Netgi tokiai gražulei kaip jūs su kūdikiu ant rankų būtų sunku susirasti globėją. Štai. – Jis išsitraukė iš kišenės kapšeljį. – Tiek daug šiuo metu nepasiėmiau. Turėsiu užsukti į banką. Čia rankpinigiai, – tarė ir numetė kapšeljį ant stalo. – Rytoj atvažiuosiu berniuko.

Tai taręs Tornas pasisuko ir išėjo iš kambario taip pat staigiai, kaip ir įėjo. Atrodė, kad išeidamas išsiurbė iš kambario visą orą. Noelė ėmė dusti. Širdis beprotiškai daužėsi, ji spoksojo į kapšeljį su pinigais lyg į gyvatę. Tornas mano, kad ji parduos jam Gilį.

Ne, šiam vyrui jis ne Gilis. Tornas vadino jį *berniuku. Kūdikiu. Adamo sūnumi*. Nė karto neištare jo vardo. Tarsi Gilis būtų daiktas, Rezerfordų šeimos nuosavybė. Sukilęs pyktis pažadino Noelę iš sąstingio. Ji čiupo odinį kapšeljį ir sviedė į duris. Kapšelis dunkstelėjo atsitrenkęs į jas ir nukrito ant grindų, iš jo išriedėjo kelios auksinės monetos. Noelė pasigailėjo, kad per vėlai atsipeikėjo ir nespėjo sviesti kapšo išeinančiam Tornui į nugarą.

Triukšmas pažadino Gilį ir jis pradėjo inkšti. Noelė paėmė sūnų ant rankų ir bandė nuraminti, bet tai padaryti buvo sunku, kai jos pačios krūtinėje siautėjo prieštaringi jausmai. Karlailas Tornas – užkietėjęs beširdis,

prakeiktas šunsnukis. Kaip jis drįso mesti į akis, jog laiko ją viena iš tų moterų, kurios dabar galėtų pulti ieškoti globėjo! Kad ji galėtų tapti kokio nors vyro meiluže!

Visai jos nepažinodamas Tornas ją nuteisė ir pasmerkė už tai, kad išdrįso pamilti aukštesnę padėtį visuomenėje užimančią vyrą. Pavadinu *primityvia*, nes jos tėvas buvo mokytojas, o ne peras. Noelės tėvas buvo gerbiamas mokslo žmogus, apsišvietęs išmintingas vyras, kurio nuomonės teiraudavosi kiti mokslininkai. Savo manieromis, protu, dvasingumu ir visu kuo jis pranoko tokius kaip Karlailas Tornas.

Gilis buvo alkanas ir šlapias. Tenkinant kūdikio poreikius Noelės pyktis išgaravo. Žindydamą ir sūpuodamą ją mąstė, ką darys ir sakys rytoj atėjus Tornui. Troško sviesti kapšelių su pinigais jam į veidą ir išplūsti. Tačiau tuo ji nieko nepasieks, tik patvirtins jo blogą nuomonę apie ją.

Ne, geriau bus tokia pat šalta it ledas, koks buvo jis, gražins jam pinigus ir pareikalaus to pabaisos pasišalinti. Privalo aiškiai leisti jam suprasti, kad nė nemano galinti atiduoti savo sūnų auginti jam arba grafui. Jis įnirš. Noelė buvo tikra, jog jis nepratęs negauti to, ko užsinori. Nuo minčių apie susidūrimą su Tornu jai suspaudė paširdžius. Tas vyras kėlė baimę... jo ūgis, atšiaurus veidas, šaltos pilkos akys... Tačiau ji tai padarys, nes privalo padaryti. Noelė šypsodamasi paglostė pirštu švelnų Gilio skruostuką. Dėl Gilio ji padarys viską.

„O ką darys Tornas, išgirdęs neigiamą atsakymą?“ – nerimastingai pagalvojo Noelė. Kas bus, jeigu jis nuspręs tiesiog atimti kūdikį iš jos? Jeigu jai pasakius *ne*, jis stvers Gilį iš rankų ir išeis? Nuo tokios minties Noelei pasidarė bloga. Ji negalėtų jo sulaikyti; net siaubo ir įniršio apimta motina neprilygtų jam jėga. Žinoma, džentelmenas šitaip nepasielgtų. Kita vertus, Noelė neįsivaizdavo, kad džentelmenas galėtų mėginti nusipirkti iš jos sūnų.

Ji pabandė prisiminti, ką Adamas pasakojo apie Karlailą Torną. Sakė, jog jis jam *kaip brolis*, nors jie nebuvo kraujo giminės, bet paskui su apmaudu pridūrė, kad tėvui Tornas buvo artimesnis negu jis.

Kartais apsvaigęs nuo vyno Adamas vadindavo Torną diktatoriumi, puritonu, neįautriu išdaviku. O kartą niūriai prasitarė, jog Karlailas veikiausiai džiaugiasi, kad grafas išvarė Adamą iš namų, nes dabar jis pats gali atstoti jam sūnų. Noelei tokios sutuoktinio kalbos atrodė perdėtos, kilusios iš nuoskaudos, jog pats buvo tėvo atstumtas. Tačiau Adamas papasakojo jai ir linksmų istorijų iš tų laikų arba kaip Karlailas ne kartą padėjo jam išsisukti iš kokios nors keblios padėties.

Bet dabar, susitikusi su Karlailu, Noelė nusprendė, kad vertindamas jį Adamas nė kiek neperlenkė lazdos. Tornas buvo daugiau nei neįautrus – jis buvo žiaurus. Net labai neįautrus žmogus neužsigeistų atimti iš motinos vaiko arba rėžti į akis sielvartaujančiai našlei, jog ji kalta dėl sutuoktinio mirties. Tornas akivaizdžiai jos

nekontė. Noelė buvo įsitikinusi, kad jis galėtų atimti iš jos Gilį.

Net jeigu jis neišplėštų kūdikio jai iš rankų, visai galimas dalykas, jog grafas kreiptųsi į teismą ir prisiteistų Gilį sau. Tornas pareiškė, kad Adamo tėvas yra teisėtas Gilio globėjas, o Noelė puikiai žinojo: moterys šiame pasaulyje turi mažai teisių. Jos tėvas buvo laisvamanis, jis labai domėjosi asmens teisėmis, taip pat ir moterų. Kai pasisakė jam norinti tekėti už Adamo, jis be jokių užuolankų pareiškė: pagal Britanijos įstatymus ištekėjusi moteris nustoja egzistuoti. Ji negali turėti nuosavo turto. Tampa visiškai priklausoma nuo sutuoktinio. Jeigu jis muša žmoną, ši neturi į ką kreiptis pagalbos.

Našlės padėtis šiek tiek geresnė. Ji bent jau gali turėti turto. Tačiau Noelė įtarė, kad jai gali nepavykti likti savo vaiko teisėta globėja. Tornas atrodė labai pasitikintis savimi. Noelė nebuvo tokia naivi, kad patikėtų, jog teismas priims jai, o ne didikui palankų sprendimą. Ji matė daugybę pavyzdžių, kaip jauni *džentelmenai* Oksforde išvengia savo pragaištingo elgesio padarinių vien todėl, kad jų tėvai – svarbūs žmonės.

Ji atsistojo ir susinervinusi ėmė žingsniuoti po kambarį. Neužteks pasakyti Tornui, kad neatiduos jam savo vaiko. Ji turi pasirūpinti, jog Gilis būtų jam nepasiekiamas. Nežinojo, nei kur eis, nei kaip gyvens, bet viena buvo aišku: juodu privalo dingti iš čia. Tučiuojau.

Rytoj Tornas vėl pasibels į jos namų duris, ji privalo nukeliauti kuo toliau, kol jis pradės ieškoti. Paguldžiusi

Gilį ant lovos Noelė ėmė rinkti drabužius. Galėjo pasiimti tik būtiniausius daiktus. Viskas turėjo tilpti į krepšį, nes lagamino nebūtų įstengusi panešti.

Krepšį ji atsinešė iš Adamo studijos. Širdį nudiegė skausmas, kad palieka jo paveikslus, bet neturėjo kitos išeities. Į krepšį įgrūdo suknelę ir apatinių, drabužėlių ir vystyklų kūdikiui. Dar įmetė susuktą į rankšluostėlių gabalą sūrio ir šiek tiek duonos. Ką dar? Brangenybes. Privalo jas pasiimti, tai vienintelis jos pajamų šaltinis. Noelė sužėrė papuošalus į krepšį, nusisėgusi pridėjo vėrinį ir apyrankę.

Galčiausiai pervilkė Gilį švariais šiltais drabužėliais, pati apsirengė savo paprasčiausia suknele, apsiavė tvirtčiausiais batais. Užsisiautusi apsiaustą, paslėpė auksaspalvius plaukus po skrybėlaite, kurios kraštai pridengė dalį veido. Ji privalėjo niekuo neišsiskirti iš kitų.

Noelė nežinojo, kur važiuos... Į Italiją, o gal į Prūsiją. Visa laimė, kad tėvas primygtinai ragino ją mokytis lotynų, prancūzų ir italų kalbų, vadino jas grožio ir mokslingumo kalbomis. Iš lotynų dabar buvo mažai naudos, tačiau kitos dvi galėjo labai praversti. Ji dar mokėsi ir kalbėti vokiškai, nes kalbos jai lengvai sekėsi. Šios svarbios kalbos atvers jai didžiąją dalį Europos.

Ji suprato, kad Tornas jos ieškos. Kur, jo manymu, ji važiuos? Tikriausiai namo, pas tėvą į Angliją. Ieškos kariatės, vežančios į šiaurę. Vadinas, jai reikia keliauti priešinga kryptimi. Galbūt patrauks į Nicaą arba į Marselį, o iš ten laivu nuplauks bet kur. Gal į Italiją. Jos

draugė Ivetė su vyru Henriu, skulptoriumi, prieš kelis mėnesius persikėlė gyventi į Florenciją, kad jis galėtų puoselėti savo meną Mikelandželo mieste. Jie tikrai priims Noelę ir duos jai laiko apsispręsti, ką toliau daryti.

Svarbiausia – keliauti greitai. Jeigu dardės keleivine karieta, Tornas lengvai ją pasivys. Be to, vargu ar rastų išvykstančią taip vėlai, nes jau temo. Greičiausiai pavyktų nusiųsinti pašto karietą. Galėtų išvažiuoti tučiuojau. Noelė buvo tikra, kad kuris nors iš Adamo draugų padarys paslaugą ir įsodins ją į karietą, kad užėigos namų šeimininkas nepamatytų jaunos moters su kūdikiu.

Net jeigu Tornui ir pavyktų surasti užėigos namus, kuriuose ji nusiųsint karietą, Noelė jau bus toli nuvažiavusi. Vienintelis dalykas, trukdantis kuo greičiau nusiųsinti pašto karietą, buvo pinigų stoka. Reikėjo parduoti ką nors iš brangenybių. Pravėrusi mažą krepšėlį ji nužvelgė papuošalus. Kurį parduoti? Anksčiau manė, kad Adamas nupirko jai per daug brangių papuošalų. Dabar atrodė per mažai.

Negana to, vakare visos krautuvėlės, kuriose būtų galėjusi papuošalus parduoti, buvo uždarytos. Noelės žvilgsnis užkliuvo už kapšelio su aukso monetomis. Na, ne, ji negali paimti pinigų, kuriuos Tornas numetė jai už Gilį. Tai būtų vagystė. Be to, jai bjauru net paliesti tuos pinigus. Noelė nenorėjo daryti nieko, dėl ko liktų skolinga Karlailui Tornui.

Tačiau privalėjo galvoti apie Gilį. Turėjo juo pasirūpinti, kaip galėdama greičiau nuvežti jį kuo toliau nuo Torno. Gal jai reikėtų nuslopinti išdidumą? Akimirka Noelė dvejojo negalėdama apsispręsti. Tada čiupo kapšelį ir įsigrūdo į sijono kišenę. Prisieikė gražinti Tornui pinigus, visus iki cento.

Susuko Gilį į antklodėlę, pasidėjo ant sulenktos rankos, kita pakėlė krepšį. Metusi paskutinį žvilgsnį į namus, kuriuose juodu su Adamu praleido porą metų, ji tyliai nusėlino laiptais ir dingo naktyje.

Sudomino? Pirkite knygą
TAI NUTIKO STOUNKLIFE
bene geriausia kaina ČIA

STOUNKLIFO
—♥—
INTRIGOS

Noelė Rezerford dėl savo sūnelio Gilio padarytų bet ką. Neseniai tapusi našle ryžtinga ir nepriklausoma moteris nusprendžia viena auginti vaiką. Galų gale, juk Adamas Rezerfordas vedė ją iš meilės, tuo įsiutindamas savo aristokratišką šeimą. Gilis Noelei atstoja visą pasaulį ir ji neleis išpuikusiems didikams jo iš jos atimti.

Vieną siaubingą vakarą Noelė susiduria su Karlailu Tornu. Jis pasiūlo Noelei pinigų už sūnų, kurį velionio vyro giminės nori auginti Rezerfordų dvare Stounklife. Supratusi, kad jis visais įmanomais būdais stengsis atimti iš jos vaiką, Noelė pasiima Gilį ir pabėga.

Tačiau iškilus grėsmei buvę priešai turi suvienyti jėgas ir apginti tai, kas svarbiausia... net jei tai reikštų, kad atiduoda priešininkui savo širdį.

Camp išgarsėjo kaip kūrėja, gebanti paliesti savo skaitytojų širdis.

RT BOOK REVIEWS

svajonių knygos

9 786090 309544

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI